

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

[Στο σπίτι του Λαμπιέρ—Ντενοαγιέ, μεγαλοισοδηματίου, η ώρα ένδεκα το πρωί. Ο κ. Ντενοαγιέ, καθισμένος εμπρός σ' ένα καμφο γραφείο ανοίγει διάφορα γράμματα και τα διαβάζει τροχάδην. Είναι ένας καλοδιατηρημένος πενηντάχρονος, μ' εύχρηστο και συμπαθητικό πρόσωπο. Κοιτά τον καθισμένη ή φίλη του ήθοποιος Νια Νινόν, χαριτωμένη ξανθούλα 25 χρόνων, παρακολουθεί πονηρά στο πρόσωπο του Ντενοαγιέ την έντυπωση που του κάνει το διάβασμα των διαφόρων γραμματίων.]

NINA.— 'Από ποιόν εινε αυτό το μενεξεδένιο γράμμα ; Σίγουρα από κάποιο γυναίκα, ε ;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ. — Τό βροήκες. (Έξακολουθεί να διαβάζει.)

NINA, (σταυρώνοντας τα χέρια της και προσπαθώντας εν γένει να πάρη μια πόσα που προδίδει ηηλοτυπία.) — Και έχεις το θράσος να διαβάζεις γυναίκεια γράμματα εδώ μπροστά μου. Δός μου αυτό το γράμμα.

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ, (ήρεμος). — 'Επιμένεις ;

NINA. — Δώσε μου αυτό το γράμμα.

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ — 'Επίτρεψέ μου να σου υπενθυμίσω, ότι δεν σου ζητώ ποτέ να μου δώσεις λόγο για την ιδιαίτερη σου άλληλο-γραφία.

NINA. — Δέ εινε το ίδιο. Δεν παίρνω γράμματα από γυναίκες εγώ. (Έπιτακτικά). 'Εμπρός ! Δός μου το γλήγορα.

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ, (δίνοντας το γράμμα). — Πάρτο. (Κυττάζει χαμογελώντας ειρυνικά την Νια Νινόν, η οποία διαβάζει χαμηλοφώνως).

NINA, (διακόπτοντας από καιρού εις καιρόν το διάβασμά της για να κάνει διάφορες σκέψεις).

«'Αγαπημένη μου, (σκανδαλισμένη αφήνει να της φύγη ένα φ !) 'Αγαπημένη μου... σέ συλλογίζομαι όλες αυτές τις μέρες και σέ λυποῖμαι που είσαι υποχρεωμένος να μένης στο Παρίσι. (Σεύρεις, εγώ δεν σέ κρατώ, αν θελεις μπορείς να φύγης). 'Εχομε εδώ έναν καιρό θανάσιο. Αν αφήσαμε οὔτε ένα απόγεμα χωρίς να κάνουμε έναν ώραιο περίπατο. Εὐτυχώς που έχω τὰ μικρά κοντά μου, γιατί αλλιώς θά ἤμουν πολὺ μελαγχολική χωρισμένη από σένα. (Γὰ μικρά ; Τί κοιτη που εἶμαι !... 'Ωστε εινε ἡ γυναίκα σου !) Σχεδόν ὅλοι οἱ φίλοι μας φτάνε ἐκτός από τοὺς Μπινί, ὁ ὁποῖοι μου κρατοῦν πολὺ εὐχάριστη συντροφιά. 'Η γερομανίδα τῶν παιδιῶν μου μὲ μαθαίνει γερομανικά. Καὶ σὺ τί κάνεις ; Γιατί δεν μου γράφεις ; Αὐτὸ δεν σὺ λέγεις γιὰ νὰ σοὺ παραπονεθῶ, ἀγαπημένη μου, ἀλλὰ γιατί ἀλήθεια ἀνησυχῶ, διὰν περῶ μιά εβδομάδα χωρίς νὰ πάρω γράμμα σου. Κάνε μου τὴ χάρη νὰ μοὺ στέλνης τακτικά δυὸ μὴν λόξεις γιὰ νὰ μαθαίνω ὅτι εἶσαι καλά. 'Εγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ σοὺ γράφω κάθε μέρι, αν και φοβοῦμαι μήπως σέ πειράξουν τὰ μονότονα γράμματά μου. 'Ο Μάξιμος καὶ ἡ Λουίζέτα σὲ φιλοῦν καὶ μαζὶ τὸν καὶ ἡ γυναίκα σου. **Μαρία**»

('Η Νινά, ἀφοῦ τελείωσε τὸ διάβασμα, μένει λίγη ὥρα συλλογισμένη, ἀφήνοντας νὰ κοῦμεται σὸ χέρι της τὸ γράμμα).

NINA. — Πόσων χρόνων εινε ἡ γυναίκα σου ;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ. — Τριάντα ἐνός.

NINA. — Εἶσαι ἀπὸ καιρὸ παντρεμένος ;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ. — 'Εδῶ καὶ ὀχτώ χρόνια.

(Σι ω π ή).

NINA. — Εἶνε ὀμορφη ; ('Ο Ντενοαγιέ κάνει ἕνα μορφασμὸ διαταγ-μοῦ). Γόττε, ἀφοῦ δεν εινε ὀμορφη, γιατί τὴν παντρεῦθήκες ; Γιὰ τὰ φίλά της ; Αἱ ; (Σιωπή). Τί ζῶα που εἰστε σεῖ ; ὁ ἄντρος !... Καὶ σ' ἀγαπᾷ, ἡ κακομοιρη ἡ γυναίκα ! Τὸ γράμμα της εινε γεμάτο τυφροσύνη... (Σιωπή.) Γιατί τὴν ἀπατάς ;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ, (χαμογελώντας). — Κυττάξε στόν καθρέφτη καὶ θά καταλάβης.

NINA. — Σέ παρακαλῶ, ἀφήσε κατὰ μέρος τὰ κομπλιμέντα... 'Αν εἶμαι μιά μικρὴ ξανθεῖα γυναικούλα, αν με βάζουν καὶ τραγουδῶ διάφορα πράγματα, αὐτὸ δεν πρέπει να σέ κἀνῃ νὰ φαντάζεσαι ὅτι εἶμαι κούτσουρο καὶ ὅτι δεν ἐνδιαφέρομαι γιὰ τίποτε... 'Απ' ἐναντίας σκέπτομαι—ναί, γέλα, γέλα !—σκέπτομαι πολὺ... Παρατηρῶ, συγκρίνω, τέλος, ἐννοῶ πολλὰ πράγματα... 'Αν ἤθελα—ἀκού που σοὺ λέω—θὰ μπορούσα νὰ γράψω καὶ μυθιστορήματα ἀκόμη γιὰ τοὺς ἄντρος. ('Ο Ντενοαγιέ δεν μορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὰ γέλια του. 'Εκείνη κἀνοητὴς του ἔταν ἀστεῖατο μορφασμὸ). Γελα, γέλα, γέλα σὰν χάλας, σὰν νὰ εἶτα βλέπεις καμμιὰ κουταμάρα... ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ. — Κάθε ἄλλο ἀγάπη μου. Μα ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς ;

NINA, (συμμαζετώντας τίς λίγες σκόρπιες ἰδέες της). — Θέλω νὰ καταλήξω στο ὅτι ὅλοι οἱ ἄντρος εἰσαστε ἔλεεινοί, ναί ἔλεεινοί. 'Εχεις μιά γυναίκα που εινε εἰκοσι χρόνια μικρότερη σου, που σέ λατρεύει, που σοὺ γράφει τρελλά γράμματα. 'Εχεις δυὸ παιδά-

για, καὶ τ' ἀφήνεις δλ' αὐτὰ γιὰ νῶρθης νὰ γλεντήσης στὸ Παρίσι. ('Ολοένα ζωηρότερα). Εἶσαι ἀηδία. Καὶ ἂν ἦταν ἐδῶ ἡ γυναίκα σου, θὰ τῆς ἔλεγα, ἀκούς ; θὰ τῆς ἔλεγα : «Κυρία, ὁ ἄντρος σας εινε ἀηδία !...» ('Η Νινά ὕστερα ἀπὸ τὴν ἱερειάδα της κἀθείται σ' ἕναν καναπέ σιωπηλῆ, ἐξακολουθεῖ ὅμως νὰ εινε νευριασμένη καὶ τὸ νέυριασμά της τὸ δείχνει χτυπώντας τὸ χάλι μὲ τὸ τακῶνι τοῦ μικροῦ της ποδιοῦ. 'Ο Ντενοαγιέ ἤρεμος πάντα, τὴν κυττάζει χαμογελώντας ειρυνικά). Δεν ἀπαντᾷς τίποτε ; Κάθεσαι καὶ μὲ κυττάῳ ; σὰν τοῖβλο ; Θα μπορούσες ὡς τόσο νὰ μοὺ ἀπαντήσης κἀτι... Δεν εινε εὐγενικὸ νὰ σιωπάς.

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ. — Μὰ, ἀγάπη μου, δεν ἔχω τίποτα νὰ σοὺ ἀπαντήσω. 'Εχεις δίκη.

NINA. — 'Α, τὸ παραδέχεσαι...

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ. — 'Εχεις σέ τέτοιο βαθμὸ δίκη ὥστε ἦταν ὀρεκτὸ νὰ σ' ἀκούσω νὰ μιλάς, γιὰ νὰ πεισθῶ, Ξέρω τι μοὺ μένει νὰ κάνω. Νὰ πάρω τὸ πρώτο τραῖνο που φεύγει γιὰ τὴν ἐξοχὴ ὅπου μένει ἡ γυναίκα μου καὶ θὰ πάω νὰ καθήσω μαζὶ της. Θα μοὺ κοτίσεις πολὺ βέβαια που δεν θὰ σέ ξαναῖδῶ.

NINA, (ἀναπνεύοντας σὸ κἀθισμά της). — Πῶς δεν θὰ μὲ ξαναῖδῃς ; Εἶσαι τρελλός ;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ. — Μὰ ἀγάπη μου, τί θες νὰ κάνω ; Μὲ κατηγορεῖς—πολὺ σωστά—ὅτι ἀπατῶ τὴν γυναίκα μου καὶ τὴν ἀφήνω μόνη. Καὶ γῶ λοιπόν θὰ κἀω νὰ τὴν βρῶ καὶ θὰ πάω νὰ τὴν ἀπατῶ. Εινε πολὺ ἄπλο.

NINA. — Μ' ἄλλια λόγια, ἀφοῦ παρατήρησε τὴν γυναίκα σου θέλεις νὰ παρατήρησε τώρα καὶ μένα. 'Ωραῖος κύριος εἶσαι μὰ τὴν ἀλήθεια ! 'Εν πρώτοις δεν έχεις τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἀφήσης... Θὰ ἦταν μὰ ἀτιμία... μιά παληανθρωπιά... μὲ ἀνανδροῖς... Ξερεῖς τί ἐγκατέλειπα ἐγὼ γιὰ χάρη σου ;... ('Ετοιμὴ νὰ κλαψῃ). 'Ω, πόσο τώρα μετανῶ !

(Ξεσπᾷ σέ κλάμματα, κάνει κινήσεις ποὶ προαγγέλλουν νευρική κρίση. 'Ο Ντενοαγιέ τὴν παρακολουθεῖ γλήγορος.)

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ. — 'Ακούσω, ἀγάπη μου... Δεν ἔχω καμμιὰ ἐπιθυμία να σέ ἀφήσω, καθώς λές... 'Ενομίζω ὅτι ἐσὺ μ' ἐδιωχνης ἐν ὀνόματι τῆς ἠθικῆς... 'Αλλ' ἀφοῦ ἀλλάξεις γνώμη...

NINA, (ζωηρά). — Δεν ἀλλάζω γνώμη. Βρίσκο ὅτι διὰν ἔχει κανεὶς γυναίκα καὶ παιδιά, υπορεῖ νὰ μείνη μαζὶ τοὺς ἡσυχος. Αὐτὸ εινε ὄλο. 'Αλλὰ μὰ φο ἀ που τὸ ριχνεις ἔξω, καλλίτερα μὲ μένα παρὰ μὲ μιά ἄλλη... Γιὰ τὸ καλο σου πρώτα-πρώτα καὶ νὰ τὸ καλὸ τῆς γυναικῆς σου ἔπειτα... 'Ο Θεὸς ξερεῖ σέ ποιὰς γυναικας τὰ χέρια μπορούσε να τῆσὸ ἄντρος της, τῆς δύστηνης !

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ. — Οὔτε συζήτησης. Καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἦταν εὐχνοῖμαι αν μπορούσες νὰ μάθῃ τί σοὺ ὀρεῖται.

NINA. — Περισσότερα ἴσως ἀπ' ὅ,τι φαντάζεται. 'Όσο γιὰ μένα, μοὺ εινε πολὺ συμπαθητικῆ, ἡ γυναικούλα αὐτὴ που μαθαίνει γερομανικά καὶ ἐπιβλέπει τὰ παιδιά της στις ἀπτες τῆς Νορμανδίας, ἐνῶ ὁ μικρομπάντης ὁ ἄντρος της γλεντοκοπεῖ μὲ θεατρονῖτλες στὸ Παρίσι. Καὶ ἐπειθὴ μοὺ εινε πολὺ συμπαθητικῆ, θὰ μοὺ κἀνῃ τὴν εὐχαρίστηση, τῶσα ἀμέσως, νὰ φανῆς λίγο καλὸς μαζὶ της. (Κινησι τῶ Ντενοαγιέ). 'Ω ! ὄχι ἀστεία ! Δεν σοὺ λέω νὰ πᾶς νὰ τὴν βρῆς... Θάθελα μόνον νὰ τῆς ἀπαντήσης σὸ γράμμα που πήρες σημερα... ('Επιτακτικά). 'Αμεσως !

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ. — Θα σοὺ κάνει οὔτο εὐχαριστήση ;

NINA. — Δεν ξέρω τί θὰ μοὺ κάνει. Ξερω μόνον, ὅτι τὸ ἐπιθυμῶ. 'Ακούς ; Νὰ μὲ πέννα, νὰ χαρτί... τὸ μελᾷ ὀδοχεῖτο εινε εμπρός σου... 'Αρχισε.

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ. — Δεν μένει κιά παρὰ νὸ μοὺ ὀλαγορεύσης τὸ γράμμα.

NINA. — Τί, τὸ λές ἀστενευόμενος ; 'Ε λοιπόν, μικρούλη μου, ἀκριβῶς αὐτὸ πρόκειται νὰ κάνω. 'Εσὺ δεν έχεις ἀρετὴ καρδιά γιὰ ν' ἀπατηθῆς ὅπως ταιριάζει σέ μιά τέτοια γυναίκα. Εἶσαι ἔπιτομος ;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ. — Ναί !

NINA, (ὀλαγορεύοντας). — «Πολυαγαπημένη μου μικρούλα...» ('Ο Ντενοαγιέ δεν γράφει). 'Ε, τί περιμένεις ;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ. — Σοὺ δηλώνω, ὅτι ποτε στῆ ζωῆ μου δεν ὀνόμασα τὴν γυναίκα μου «πολυαγαπημένη μου μικρούλα.»

NINA. — Τσοσ τὸ χειρότερο, θ' ἀρχίσης τῶρα. ('Ο Ντενοαγιέ, ὀποκῶπτων, γράφει). 'Ετοιμος ; ('Υπαγορεύοντας). «'Ελαβα τὸ γράμμα σου τὸ ὅποιον ἦταν ἕνα μιζουδικι. 'Εχεις δικαίω ν' ἀγαπᾷς τὰ παιδιά. 'Όλες γυναικες μπορούν καὶ ἔχουν παιδιά εινε πολὺ εὐτυχησμένες...»

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ. — Γιατί διάβολε θέλεις νὰ γράψω ἕνα τέτοιο πράμα στη γυναίκα μου ;

NINA. — Γράφε καὶ μὴν ρωτῆς. 'Εμένα που μὲ βλέπεις ἔγραψα

Γράφε... Γράφε...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ

Ένα γαλλικό περιοδικό δημοσιεύει τελευταία μερικά άγνωστα ανέκδοτα του Δουμά υιού, τα οποία αξίζει να παραθέσουμε εδώ...

Ξέρετε, τού ελπε με αútάρεσκο ύψος, κάποιος κατώρθωσε να πνιγί έδω μέσα.

— Θά τώκανε γιά νά σάς κολακεύση! άπήνησεν ό Δουμάς.

***

Μιάν άλλη φορά κάποιος κριτικός ελπε σχετικώς με τί φράσι: «Τό δδνηρόν κενόν πού δημιουργούν ή στιγμές τίς αδυναμίας μας»...

— Πολύ άπίθανη είκόν ελνε αútη. Πώς ελνε δυνατόν κάτι τό «κενόν» νά ελνε συγχρόνως και δδνηρόν...
— Μά πώς, φίλε μου, άπήνησεν άπαθώς ό Δουμάς, δέν έτυχε ποτέ νά σάς πονεση τό κεφάλι;...

***

Λίγες μέρες πρό τού θανάτου του, ό Δουμάς παρεπονείτο σ'ένα φίλιό του κύκλο γιά τίη χειροτέρευση τίς ύγείας του, γιά τίη κούρασι πού ένοιωσε και γενικώς, γιά τά συμπτώματα τού προσεχούς τέλους του.

— Μά τί λέτε, Μάιτρο, τού ελπε τότε κάποιος. Σεις, έχετε άνηγοράτη όψη... Έχετε άκόμη όλα τά μιλλιά σας!

— Έχω μάλιστα και τά τριάντα τρία μου δόντια! προσέθεσε χαμογελώντας ό συγγραφέας.

— Τά τριαντατρία σου δόντια; ... άνέκραξαν όλοι με έκπληξι.
Και όπως έτσι ήταν... Ό Δουμάς απέδειξε, ότι πράγματι, έκτός από τά τριανταδύο δόντια πού έχει όλος ό κόσμος ή φύσις τόν ελχε προικίηει μ' ένα δόντι παραπάνω!

στη ζωή μου γράμματα σέ ύπουργούς, σέ πρέσβεις και καμιά φορά και σ' έναν βασιλιά άκόμη... Έξακολούθησε, «Έγώ ελμαι δυστυχώς ύποκειμένος νά μείνω άκομη πολύ στό Παρίσι, γιαι μού έτυχαν έξαιρετικά σοβαρές δουλειές. Άλλά νά μην ζηλεύης, δέν σ' άπάτω!» (Στόν Ντεσοαγιέ). Έννοεί, ελνε καλλιτέρα νά τίς τό πής, γιά νά την καθυστερήσει. («Υπαγορεύουσα»). «Όσο γιά τά γερμανικά, ελνε μιά γλώσσα τρομερά χρήσιμη. Την μιλούν στό Μπανιεν — Μπάνιεν και στό Μοναχο». (Στόν Ντεσοαγιέ). Ξέρεις, πηγα στίς πόλεις αútές και έσκασα άπ' τό θυμό μου πού δέν μπορούσα νά καταλάβω τί έλεγαν γιά μένα οι άντρες. (Λίγες στιγμές σκέπτεται σιωπηλή). Δέν μού λές, τί άλλο θά μπορούσαμε νά γράψουμε τίς γυναίκες σου; Μού φαίνεται, ότι ελνε άρκετά όσα τίς γράψαμε. Δέν βρούεσαι, φάνουν. Τελειώσε μ' ένα αντίο, λίγο θερμό... Περίμενε, μού ήρθε μιά ιδέα. Τί χρώμα εχουν τά μαλλιά τίς γυναίκες σου;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.— Μαύρα, μάλλον.
ΝΙΝΑ, (ύπαγορεύουσα).— «Άντίο γλυκειά μου, μελαχροινόυλα. Νά ελσαι ήσυχη, νά μη με άπατάς. Σέ φιλώ όπως και όπου θελεις...»
ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.— Ψ!...

ΝΙΝΑ.— Γιατί κάνεις: «Ψ...» Τη φράση αútη την βάζουν πάντα οι άντρες στό τέλος τών επιστολών πού γράφουν στίς γυναίκες πού άγαπούν. Έκατό γράμματα μπορώ νά σου δείξω έγώ, πού μυστέιλαν άντρες πού μ' άγαπησαν, με την φράση αútη. Τόσο περιεργή σου φανηκε; «Α! κόντευα νά ξεχάσω τά παιδιά! Γράψε: «Πες στό παιδιά ότι τό φιλά και ότι τούς άγόρασα (σκέπτεται) διακοσιών φραγκών παιχινδιά...» (Στόν Ντεσοαγιέ). Και τώρα ύλόγραψε!... Νά και ό φακελλός... Βάλε την διεύθυνση... Ψραία. Μα δε μού λές τί κανεις αútού;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ, (σέ άμνησάν).— Μά... βάξω τό γράμμα στό πορτοφόλι μου... γιά νά τό στείλω όταν βγώ σέ λίγο...
ΝΙΝΑ.— Όχι... όχι, δέν με ξεγελάς έμένα, μικρέ μου... Θά ήσουν ικανός νά τό ξεχάσεις έπιτιόδες ή και όχι! (Σημαίνει και έρχεται ένας υπρέτης). Πέτρο, πάρε αútό τό γράμμα και πήγαινε στό ταχυδρομείο. Άμέσως. (Ό Πέτρος φεύγει). «Α, τί εύχαριστημένη πού ελμαι!

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ, (κατ' ιδίαν).— Τι θάδαν, θεέ μου, γιά νά δώ τί μωτρα πού θά κάνη ή γυναίκα μου όταν διαβάσει τό γράμμα αútό...

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Συναντήθηκαν γιά πρώτη φορά στό δημόσιο λεωφορείο πού έπεκλόισε τη συγκοινωνία Λος—Τούρ. Έκεινος είτανε κοντόβια, λαχούλι, ειχίνητη, με μεγάλη ύγρα μάτια. Έκεινος νέος ως είκουσι χροών, χλωμός, λεπτός, με μακρυνά ξανθά μαλλιά. Τό λεωφορείο είτανε σχεδόν άδειο.

Ό νέος κάπνιζε, όταν εκείνη ανέβηκε στό λεωφορείο. Μόλις την ελδε, πέταξε άμέσως τό τσιγάρο. Τό αútόρημο αútό κίνημά του, διεθεσε εύνοϊκά την ώραία άγνωστο γιά τό συμπαθητικό αútό νέο. Άνοιξαν συζήτηση. Και τότε κατάλαβαν—με μεγάλη τους χαρά—πώς ό χαρακτήρας τους συμφωνούσε σ' όλα. Ήσαν ρωμαντικοί και οι δύο, και ελχαν άνωτερα ιδανικά.

Σιγά—σιγά, κ' ενώ τό λεωφορείο περνούσε από μαγευτικά τοπεία, άρχισαν και τίς έκμυστηρεύσεις. Τά χέρια τους έναθηκαν αútόρημη, ή νέα έγειρε τό κεφάλι της στόν όμο του—και διηγήθηκαν ό καθένας τη ζωή του. Ζωή ταπεινή και συμμαζωμένη, περιωρισμένη άπ' τούς κοινωνικούς νόμους.

Ό Ρενέ Ντεριβώ φτωχούσιζε ως δημόσιος υπάλληλος σέ μιά μακρονη έπαρχία τίς Γαλλίας και τώρα πήγαινε μ' άδειά του το χωριό του, νά δη τούς γονείς του. Ή Ή Άλίκη Γκυνιων έπέστρεψε άπ' τό Κουρσέ, όπου ελχε παιε στή κηδεία καποιας θείας της. Είτανε παντρεμένη από δω και τρία χρόνια με τό γιατρό Γκυνιων, μα δέν περνούσε καθόλου καλά μαζί του. Ό σατραπικός αútός και καχύποπος σύζυγος ελχε κάνει τη ζωή της άφορητη.

Πνιγότανε στό μεγάλο και σκυθρωπό προγονικό σπίτι του. Ή φλογερή φύση της διψούσε έλευθερία και δυνατή άγάπη.

Και τώρα άφηνε όλότελα τόν έαυτό της νά κυριευθή άπ' τη γοητεία πού έξασκούσε πάνω της ή γλυκειά φυσιογνωμία και οιό τροποι τού Ρενέ.

Άξαφνα, τό λεωφορείο σταμάτησε. Είχανε φτάσει στό τέλος τού πολυούρου ταξειδιού των, χωρίς νά καταλάβουν άποροφημένοι όπως ήσαν άπ' τη συζητησή τους, πότε διέτρεψαν τόσα χιλιόμετρα.

Όταν κατέβηκαν άπ' τό λεωφορείο, ό Ρενέ τίς έφριξε μιά ματιά τόσο παρακαλεστική και τίς έσφιξε τό χέρι τόσο θερμά, ώστε ή Άλίκη—πού κατάλαβε τη σημασία τίς άφωνης ίκεσίας του—αίσθανήθηκε πώς δε θά ελχε τη δύναμη νά του άρνηθή τη χάρη πού της ζήτησε με τόσο διακριτικό τρόπο.

— Θά σάς ξαναδούμε, κύριε Ντεριβώ; τόν ρώτησε με τρεμάμενη φωνή.

— Ψ! άν είσαστε τόσο καλή... Μά πού; Άπ' όσα μού είπατε γιά τό σύζυγό σας, καταλαβαίνω πώς ή παρουσία μου στό σπίτι σας θά γεννήσει στό σύζυγο σας πολλές ύποψίες...

Και δε θέλω με κανένα τρόπο νά σάς φερω στό δύσκολο θέση... Άν λοιπον, μού επιτρέπατε νά σάς όρίσω ένα τόπο συννευτέβως, όπου θά μπορούσαμε νά βλεπόμαστε χωρίς κίνδυνο νά μές δει κανένα άδιακριτο μάτι...

— Είλετε!—είλε τότε ή Άλίκη με γλυκειά ταραχή. (Είτανε τό πρώτο ραντεβού πού έδινε στη ζωή της).

— Μισή ώρα άπ' έξω άπ' τό χωριό σας, ελνε ένα μικρό χτήμα. Ξέρω καλά τόν έπιστάτη του. Θα μπορούσε νά μές διαθέσει κανένα δωμάτιο, γιά δυό—τρεις φορές την βδομάδα... Θέλετε νά άνταμαζώσουμε γιά πρώτη φορά, μετά τρεις μέρες, στό μέρος πού σάς ελπα;

— Ναι, θέλω!
Τά μάτια της άστραψαν από άποφασιστικότητα. Και τού έσφιξε τό χέρι, γιά τελευταία φορά πριν άποχωρισθούν, με τόση λαχταρα και δύναμη, ώστε ό Ρενέ φοβήθηκε γιά μιά στιγμή τό άπότομο αútό ξυπνημα τίς συμμαζωμένης εκείνης γυναίκας στόν έρωτα και στό πάθος...

***

— Έπί τέλους, ήρθες!...

Ή Άλίκη έπεσε στην άγκαλιά του, κατακόκκινη και λαχανιασμένη. Έδιστασε πολύ, πριν άφησει τό σπίτι τού άντρός της, άν έπρεπε νά πάει στό ραντεβού. Την τελευταία στιγμή έψνησαν μέσα της οι παλές προληψεις και την έμποδίζαν νά άπατήση ένα σύζυγο—όσο σκληρός και βαναυσος κι' άν ήταν.— Μα ή δύναμη της άγάπης—της πρώτης πραγματικής; άγάπης της—συνέτριψε όλα τα προκόμματα. Και τώρα, μαζεμένη στην άγκαλιά τού Ρενέ, έκλαψε με ήρεμα αναφυλλητό, από μετανόια κι' από χαρά.

Μα κ' ή εύτυχία πού διαβαζότανε στό πρόσωπο τού Ρενέ ήταν άπεριόρατη. Έτρεφε όλοκληρος. Ή Άλίκη στην αρχή δέν έδωσε μεγάλη σημασία στην ταραχή του. Σέ λίγο όμως, βλεπόντας πώς κρυος ιδρωτας άρχισε νά βρεχει τό μέτωπό του, άνησύχησε με τά σωστά της.

Και πριν προφτάσει νά τον ρωτήση τι έχει τόν ελδε νά σωριάζεται καταγής...

Τρελλή απ' τό φόβο της έπεσε άπάνω του κι' άρχισε νά τόν κουνά. Μά ό Ρενέ ήτανε παγωμένος. Έτρεξε στην πόρτα, φώναξε τόν έπιστάτη και τού ελπε νά πάη νά φωνάξη ένα γιατρό. Ό έπιστάτης έφυγε άμέσως. Σέ λίγο ή πόρτα κυρίως διακριτικά. Θάταν ό γιατρός. Ή Άλίκη έτρεξε, άνοιξε και διαποχώρησε τρομαγμένη. Ήταν ό άντρός της!... Ό έπιστάτης τόν ελχε φωνάξει, χωρίς νά ξέρη τι κάνει... Οι δυό σύζυγοι κυττάχτηκαν σοβαρά κι' άμίλητοι. Ό γιατρός έσκυψε στόν νεό, τόν άφουγκράστηκε, ξανασηκώθηκε και τίς ελπε ψυχρά, παγωμένα:
— Άπέθανε!... Ήταν καρδιακός και τόν σκότωσε ή σηκίνησι. Χαίρετε κυρία!... Δέν θά με ξαναδείτε...

Ή Άλίκη γονάτισε πλάι στόν Ρενέ κλαίνοντας σπαρακτικά...